

တစ်နေ့ကညှိပိုင်းမှာလမ်းထိပ်ကကလေးမတစ်ယောက်ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာသည်။

ညှိပိုင်းဆိုလျှင် စာကြည့်မျက်မှန်တပ်မှစာဖတ်ရတာတစ်ကြောင်း၊ ကိုရီးယားကားမှာအာရုံပြန်နေတာတစ်ကြောင်းမို့ကျွန်တော်က “အေး... အဲဒီကြော်ငြာဖတ်မိတယ်။ သတင်းစာထဲမှာရှာကြည့်ကွာ” ဟု ထိုင်ရာမထပြောမိ၏။

ကျွန်တော် မြန်မာစာသင်သော ဆယ်တန်းကလေးတွေကို “ဟေ့... မင်းတို့ ဘာ ဘာသာတွဲရက်သတ်မှတ်ပြီး အမြန်လာထုတ်ရန် ကြော်ငြာကို PGDMA သင်တန်းကြော်ငြာထင်၍ ဖတ်မိသည်ဆိုသော ထိုဘွဲ့ရသူငယ်မကို ကျွန်တော်အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်မိလေသည်။

ရက်သတ်မှတ်ပြီး အမြန်လာထုတ်ရန် ကြော်ငြာကို PGDMA သင်တန်းကြော်ငြာထင်၍ ဖတ်မိသည်ဆိုသော ထိုဘွဲ့ရသူငယ်မကို ကျွန်တော်အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်မိလေသည်။

ကျွန်တော် မြန်မာစာသင်သော ဆယ်တန်းကလေးတွေကို “ဟေ့... မင်းတို့ ဘာ ဘာသာတွဲ

မေးကြည့်။ ပါးစပ်က B.A၊ B.Sc ပြောသာနေသည်။ B.A ဆိုတာ Bachelor of Art ကိုဆိုလိုကြောင်း၊ B.Sc ဆိုတာ Bachelor of Science ကိုဆိုလိုကြောင်း သိမည်မဟုတ်။

သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ခေါင်းထဲမှာ ‘ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးမှန်း၊ အမမှန်းမသိ’ ဆိုသော

၏။ ထို့ကြောင့် မမှားသင့်သော အမှားတွေရေးတော့၏။

ဝါတွင်းကာလမှာ ‘ဥပုသ်’ ရက်ကို ‘ဥပုဒ်’ ဟုရေး၏။ ‘ဥပုသ်’ ဟုရေးသူပင်ရှိသည်။ သူတို့ကိုယ်ရေးအကျဉ်းဖတ်လိုက်လျှင် ယူထားသည့်ဘွဲ့က B.A (Myanmar) တွေ။ အစက သူတို့ကိုခေါ်၍ “ဥပုသ်ဆိုတာ ဥပပါသထဆိုတဲ့ ပါဠိစကားက လာတယ်။ လွယ်အောင်ပြောရရင် စိတ်အညစ်အကြေးစင်

ဒါ တောင် ၁၄ ရက် လကွယ်တာ မယူဘူး။ ၁၅ ရက် လကွယ်တာပဲ ယူတယ်။ ၁၄ ရက်ကွယ်ရင်လည်း တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁ ရက်နေ့မှာ မီးထွန်းကြတယ်။ ဒီပါးဒီပဲဆီမီး၊ အာဝလီ=စိတန်းထွန်းညှိခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာမို့ ‘ဒီပါဝလီ’ လို့ရေးမှမှန်တယ်။ ‘ဒေဝါလီ’ ဆိုတာက လူမဲ့ကြောငြာတာကိုခေါ်တာ၊ နိုင်ငံအလိုက်၊ အဖွဲ့အစည်းအလိုက်၊ လူအလိုက် ကြေညာတာရှိတယ်” ဟု အကျယ်ရှင်းပြလည်း ထူးခြားနား။ “ဟောရင်းသာ ပျံလွန်တော်မူမည်။ ဆန်ဖြူဖြူ တစ်ခွက်မှ ထွက်ပုံမပေါ်” ဆိုသလို ‘ဒေဝါလီ’ နေ့ ဟုရေးမြဲ။

ဆရာ၊ ဆရာမ အများစု စိတ်ထဲ ခံယူထားသည်က ကိုယ်သင်သည့် ဘာသာရပ် ပိုင်နိုင်ဖို့ပင်။ ဘာသာရပ်ပိုင်လျှင် ကျူရှင်သင်လိုရပြီ။ ကျူရှင်ရမှ ငွေရမည်။ ဗဟုသုတရှာလို့ ငွေရတာမဟုတ်။ စာပေဖတ်ရှုနေခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သည်။ မိဘကလည်း ကိုယ့်ကလေးကို စာသင်တာပဲ ကြိုက်သည်။ ဤနည်းဖြင့် ပတ်ချာလည်ကာ ဆရာ၊ ဆရာမလည်း ဗဟုသုတကင်း (သိသူက ပြောတော့လည်း နားမထောင်ကြ) တပည့်လည်း အသိဉာဏ်နဲ့ ညံ့ဖျင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

မြန်မာတို့ အစဉ်အလာအရ ပြောဆိုကျင့်ကြံနေထိုင်ခြင်းကို မြန်မာမှုဟုခေါ်သည်။ ထိုမြန်မာမှုတို့ ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင် တည်တံ့ခိုင်မြဲနေခြင်းမှာ စာနှင့် ပေနှင့်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သလို၊ သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား ပုံစံဖြင့် နည်းယူဆင့်ပွားလာခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်ပညာတတ်အများစု၏ ပြင်ပစာလည်း မဖတ်၊ နည်းခံဆင့်ပွားခြင်းလည်း မရှိသည့်အပြုအမူများက မြန်မာမှုအထွေထွေ တည်တံ့မှုပျက်ယွင်းအောင် ဖန်တီးသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သော ဥပမာအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခပ်တည်တည်နှင့်သိချင်ယောင်ဆောင်၍ မသိသူ၊ မတတ်သူ မည်မျှများသည်မသိ။ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြီးသူ၊ ဖြန်းသူများပြီး

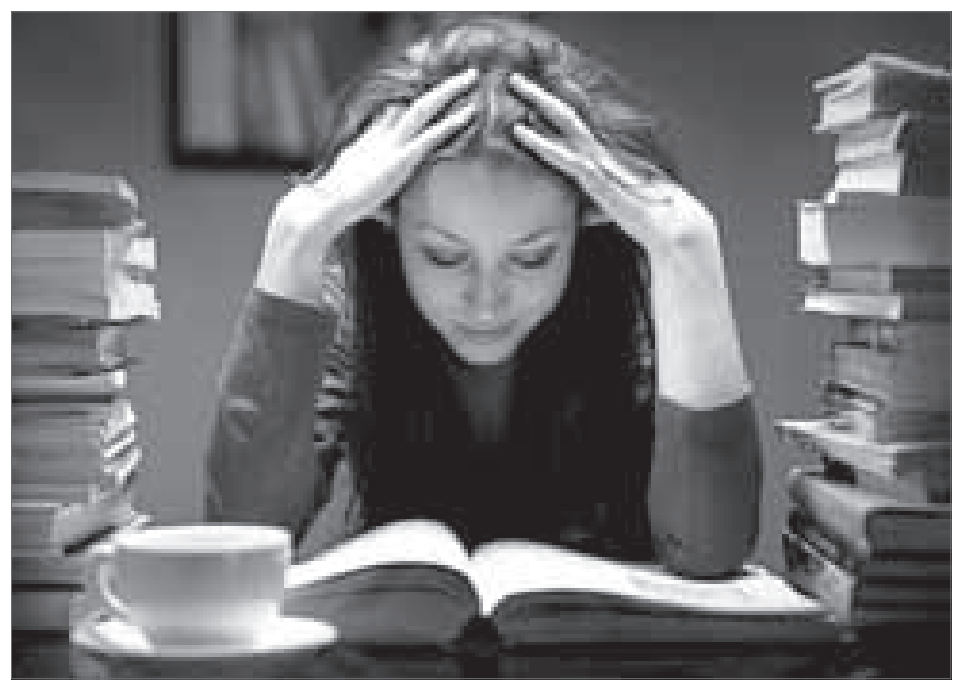
အတတ်ပညာကို အဆက်မပြတ်သင်ယူလို သူနည်းလျှင် Open Minded ခေါ်သော စိတ်တံခါးဖွင့်ထားသူနည်းလျှင် ထိုလူမျိုး၌ အတတ်ပညာနှင့် အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုးမှုအားနည်းမည်။ ဘက်ပေါင်းစုံပုန်းခိုင်းကြတိုးတက်နေသောခေတ်၌ ထိုလူမျိုးယောင်လည် လည်နှင့် ကျန်ခဲ့တော့မည်မှာမလွဲ။

မိမိ၏ အမျိုးသားရေး ကိုယ်ခံအားနည်းလာလျှင် တိုင်းတစ်ပါးယဉ်ကျေးမှုထိုးဖောက်ခြင်းခံရမည်က မမ္မတာသဘောပင်။ လက်ရှိ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်တွင် ကြည့်လိုက်ပါ။ ထိုးဖောက်မှု အားကောင်းသော ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှုလွှမ်းမိုးခြင်းကို သိသိသာသာခံနေရ၏။ ဝတ်လျှင် ကိုရီးယားစတိုင်၊ စားလျှင် ကိုရီးယားအစားအစာ၊ နေတော့ ကိုရီးယားမလေ့ဆို သလိုဖြစ်လာနေ၏။ ပိုဆိုးတာက သူယဉ်ကျေးမှုမှကောင်းတာကိုမယူ၊ မကောင်းတာ အတုခိုးတာများနေ၏။ မိန်းကလေးတွေ အဝတ်အစားလော်လီလာသည်။ မိန်းကလေးစာပိုပြီး ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကား ပြောလာကြသည်။ Living Together ပုံစံတွေချိုးလာကြ၏။ ရင်လေးဖွယ်ပင်။

ကိုယ့်ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်သည်ဟု ပြောလျှင်လည်း ခံပါမည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်လောက်ဘာသာစကား၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ သဘာဝသယံဇာတ ပြည့်စုံသောတိုင်းပြည် ကမ္ဘာမှာ အတော်ရှားသည်ဟုထင်သည်။ ဘိုးဘေးတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် နေရာကောင်းပိုင်ခဲ့သလို၊ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်က အမျိုးသားရေး ကိုယ်ခံအားကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကာ ကွယ်ခဲ့၍ ယနေ့အထိ မြန်မာနိုင်ငံဟု ဂုဏ်တင့်ထည်ဝါနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တို့ခေတ်ရောက်မှည့်ကြတော့မလား။

သိအောင်ဖတ်၊ တတ်အောင်သင်၊ မြင်အောင်ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူများလုပ်ပြသမျှ အဟုတ်ကြီးထင်၊ အားကျ အတုခိုးနေသည့် ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင်ကြိုးစားကြပါစို့။

သိအောင်ဖတ်မှတ်၊ လေ့လာခြင်းဖြင့်

ခန့်ကျော်ထင်လှိုင် (လွိုင်ကော်)

ယူလဲကွ” ဟုမေးကြည့်သည်။ သူတို့ ‘သိပုံတွဲ’ ဟုမဖြေ။ ‘ဆိုင်းယင့်’ ကိုတွေ့ဟန်မတူ။ သည်ကတည်းက တစ်ခုခုလွဲနေပြီဆိုတာ သိလိုက်သော ကျွန်တော်က “ဟဲ့... အရည်အချင်းသတ်မှတ်ချက်တွေက ထိပ်ဆုံးနားမှာပါ။ မတွေ့သေးဘူးလား” ဟု မေးလိုက်မှ သူငယ်မက တတီးတီးရယ်ပြီး “မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ သမီးဖတ်မိတာ (၂၅၄) ကြိမ်မြောက် အောင်ဘာလေသိန်းဆုဖွင့်ပွဲအကြောင်းကြီး” ဟုဆိုလေသည်။

စကားပုံလေးကိုသတိရမိ၏။ သည်ခေတ် ကလေးအများစု တကယ်ကို အထီးမှန်း၊ အမမှန်း မသိကြပါဆိုလျှင် ကျွန်တော့် စကားလွန်သွားမလားမသိ။

ကျွန်တော်သည် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဝင်မို့ အ. ထ. က၊ အ. လ. က ကျောင်းတွေကို လိုက်စစ်ရသည်။ အဓိက မြန်မာစာပေပါ။ ပထမဦးဆုံးစစ်တာက ဆရာ၊ ဆရာမများ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းနှင့်သင်နည်းမှတ်စုတွေဖြစ်သည်။ ဆရာ၊ ဆရာမပီသစွာ တိကျသေချာရေးကြသူက အနည်းစု၊ အများစုက ဖြစ်ကတတ်ဆန်းသာ ရေးကြ

အောင် လျော်ဖွပ်ခြင်းပေါ့။ ဒါကြောင့် ဥပုသ်လို့ရေးမှ မှန်တယ်” ဟုရှင်းပြသည်။ “ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့” ဟု စကားနည်းရန်စဲပြောသွား၏။ နောက်တစ်ခါ ပြန်စစ်လျှင် ‘ဥပုဒ်’ ဟုရေးမြဲ။ ကြာတော့ ကျွန်တော်မရှင်းပြနိုင်တော့။

ဟိန္ဒူတို့ အထွတ်အမြတ်ထားသည့် ‘ဒီပါဝလီနေ့’ ကိုလည်း ဆရာ၊ ဆရာမအားလုံးက ‘ဒေဝါလီနေ့’ ဟုသာရေးကြ၏။ ကျွန်တော်က ဟိန္ဒူတွေက သတင်းကျွတ်လကွယ်နေတဲ့ တစ်နှစ်လုံးမှာ အမှောင်ဆုံးနေ့လို့ ယူဆပြီး အဲဒီညမှာ ဆီမီးထွန်းကြတယ်။